

Stanisław Garlicki

Pytania i odpowiedzi prawne

Palestra 9/4(88), 53-54

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Rozporządzenie Prezydium Rady Najwyższej RSFR z dnia 23 października 1963 r. rozszerzyło zakres działalności sądów społecznych. Świadczy to o dużym zaufaniu do tych sądów ze strony mas pracujących i o wysokiej ocenie ich roli przez państwo socjalistyczne.

Sądy społeczne, składające się w olbrzymiej większości z osób nie mających wykształcenia prawniczego, wymagają maksymalnej uwagi ze strony takich organizacji prawniczych rejonu, jak prokuratura, sąd i adwokatura.

Prezydium Leningradzkiego Miejskiego Kolegium Adwokatów jeszcze w lutym 1964 r. zajęło się specjalnie pracą sądów społecznych w tym sensie, żeby im udzielić pomocy praktycznej przez adwokatów i doprowadzić do usunięcia błędów, jakie miały miejsce w pracy wielu tych sądów.

Skontrolowano działalność sądów społecznych i udzielono pomocy praktycznej 70% istniejącym w Leningradzie 346 sądom społecznym przy biurach mieszkaniowych.

Syntetyczne ujęcie wyników tej pracy wskazuje na to, że sądy społeczne popełniają wiele błędów wskutek niedostatecznej pomocy ze strony miejscowych organizacji prawniczych, a między innymi ze strony adwokatury.

Autor uważa za celowe zalecić sędziom ludowym oraz pracownikom prokuratury i adwokatury, przydzielonym do sądów społecznych, nawiązanie ściślejszych kontaktów z uczestnikami postępowania w tych sądach, udzielanie stałej pomocy sędziom społecznym oraz zwrócenie uwagi na rozstrzygnięcia sądów, tak by wypadki ewentualnych naruszeń ustawy popełnionych przez sądy były natychmiast ujawniane i mogły się stać przedmiotem rozważania w Komitecie Wykonawczym danej rady rejonowej.

PYTANIA I ODPOWIEDZI PRAWNE

PYTANIE:

Kolega F. Majewski, członek Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Legnicy, prosi o udzielenie odpowiedzi w następującej kwestii:

Między treścią rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 marca 1964 roku (Dz. U. Nr 10, poz. 62) — pisze kol. Majewski — a treścią informacyjnego artykułu, ogłoszonego w „Palestrze” w numerze sierpniowym 1964 r. pt. „Zasiłki uzupełniające dla adwokatów rencistów”, jest różnica polegająca na tym, że według rozporz. R. M. w każdym wypadku ubiegania się o rentę bądź starczą, bądź inwalidzką za podstawę do ustalenia wysokości renty bierze się przeciętny miesięczny zarobek osiągnięty w okresie od 1 marca 1964 roku, natomiast według wymienionej wyżej informacji za podstawę do określenia wysokości renty starczej można również brać pod uwagę przeciętny miesięczny zarobek z 2 lat zatrudnienia, wybranych z okresu ostatnich 10 lat przed zgłoszeniem wniosku.

Rada Adwokacka we Wrocławiu, do której zwróciłem się o wyjaśnienie, udzieliła mi odpowiedzi, że należy brać pod uwagę jedynie zarobek osiągnięty po 1 marca 1964 roku, natomiast ZUS we Wrocławiu poinformował mnie pismem tak jak informuje zacytowany wyżej artykuł w „Palestrze”.

Proszę więc o konkretną informację — kończy kol. Majewski.

ODPOWIEDŹ:

Nie zachodzi żadna sprzeczność pomiędzy treścią rozp. Rady Min. z 4.III.1964 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego adwokatów-członków zespołów adwokackich i ich rodzin (Dz. U. Nr 10, poz. 62) a informacją zawartą w artykule Witolda Dąbrowskiego pt. „Zasiłki uzupełniające dla adwokatów rencistów”.

Zgodnie z art. 10 dekretu o pow. zaop. emerytalnym z 25.VI.1954 r. (tekst jednolity: Dz. U. z 1953 r. Nr 23, poz. 97) podstawę wymiaru renty (starczej, inwalidzkiej) stanowi przeciętny miesięczny zarobek z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia przed zgłoszeniem wniosku o rentę albo z kolejnych 2 lat zatrudnienia, dowolnie wybranych przez zainteresowanego, z okresu ostatnich 10 lat zatrudnienia przed zgłoszeniem wniosku o rentę. Taką też informację prawidłowo podaje powołany artykuł Dąbrowskiego na str. 6 ust. 2 od końca.

Należy dodać, że zgodnie z § 7 rozp. Min. Pracy i Opieki Społecznej z dn. 22.XI.1956 r. (Dz. U. Nr 59, poz. 280; zm.: Dz. U. z 1958 r. Nr 26, poz. 113) za podstawę wymiaru renty bierze się zarobek brutto bez jakichkolwiek potrąceń, w szczególności bez potrąceń podatkowych. Adwokaci w zespołach istniejących na podstawie ustawy o ustroju adwokatury z 19.XII.1963 r. (tzn. w zespołach od 1.I.1964 r.) nie otrzymują zarobku, lecz mają udział w dochodach zespołu (art. 76 ustawy i § 34 rozp. z dn. 28.XII.1963 r. w sprawie zespołów adwokackich).

Z tego też względu § 2 rozp. z 4.III.1964 r. uznał za zarobek w rozumieniu art. 10 dekretu o p.z.e. udział w dochodach zespołu oraz dodatek za kierownictwo zespołu. Wobec tego kwoty wypłacane adwokatowi z tytułu jego członkostwa w zespole stanowią podstawę wymiaru renty, i to kwoty wypłacane brutto, tzn. bez zmniejszenia o potrącany podatek od wynagrodzeń. Rentę wymierza się od przeciętnego udziału w dochodach zespołu z ostatnich 12 miesięcy członkostwa w zespole przed zgłoszeniem wniosku o rentę.

Dotyczy to jednak tylko kwot wypłacanych po 1.I.1964 r.

Dochody adwokatów w zespołach starego typu, tzn. dochody osiągnane w zespole przed 1.I.1964 r., nie zostały uznane przez rozporządzenie za zarobek w rozumieniu przepisów emerytalnych i dlatego nie można ich brać pod uwagę przy wymiarze renty. Jeżeli jednak adwokat w ciągu ostatnich 10 lat przed złożeniem wniosku o rentę osiągnął inne zarobki z tytułu pracy (np. z tytułu radcostwa itp.), może żądać, by rentę wymierzono mu od przeciętnego zarobku z kolejnych 2 lat przez niego wybranych z powyższego 10-letniego okresu. Ubiegający się o rentę dokona takiego wyboru oczywiście tylko wówczas, gdy przeciętny zarobek z kolejnych 2 lat z 10-letniego okresu poprzedzającego wniosek o rentę będzie wyższy aniżeli przeciętny dochód miesięczny osiągnany w zespole po 1.I.1964 r.

Trzeba jednak dodać, że adwokatowi, który był w zespole w dn. 1.I.1964 r. lub wstąpił do zespołu w ciągu 1964 roku i nabył prawo do renty przed upływem rocznego pobytu w zespole, wymierza się rentę na podstawie przeciętnego zarobku z okresu pracy w zespole, a więc z okresu krótszego niż rok (§ 5 rozp. z dn. 4.III.1964 r.).

Stanisław Garlicki
adwokat